

"छान ! तिकडे माझे बुटीक जमीनदोस्त होतय आणि इकडे या लंडनच्या कंपनीचीही मुदत निघून गेली. पुढे काय काय होईल प्रश्नच आहे." तिच्या मनात आले.

कोणाशी बोलावं म्हटलं तर तिला खास मित्रमैत्रिणी नव्हत्याच. तसं तिचं कोणावाचून कधी अडलं नव्हतंच. 'आपण म्हणू तीच पूर्व दिशा ' या अहंकारी वृत्तीमुळे कोणाचं एवढंही ऐकून घ्यायची तिची तयारी नसायची. विचारात असतानाच तिचा मोबाईल वाजला. आई होती फोनवर. आईलाही रूहीचे बुटीक जमीनदोस्त होणार असल्याची बातमी कळली होती.

"अग, काय ऐकतेय मी हे रूही? काय ठरवलंयस तू? दुसरीकडे जागा शोधणार आहेस का?" आई विचारत होती.

"अजून काहीच ठरवलं नाहीय मी. पण तू काळजी करू नकोस. मी पाहून घेईन." रूहीला स्वतःलाच आपल्या या शांत स्वराचे आश्चर्य वाटले.

"तुझी ती ओळखीची फॅशन डिझायनर - भैरवी, तिच्याशी बोलून पाहतेस का? बघ काही मदत होईल तिची." एरवी गप्प असणारी आई आज वेगळ्या मूडमध्ये होती.

"आई मला नाही कोणाच्या मदतीची जरूर. उपकार नकोयत मला कोणाचे." रूही तटकन् बोलली.

"रूही, काय बोलते आहेस हे? अग, आपण सगळेच प्रत्येक क्षणाला किती किती लोकांच्या उपकाराच्या ओझ्याखाली जगत असतो. कोणीतरी इलेक्ट्रिसिटी शोधून काढली, कुणीतरी चाक शोधून गाड्या तयार केल्या, कोणी मोठमोठे कारखाने काढून उपयोगाच्या वस्तू तयार केल्या - यादी न संपणारी आहे ही. आपलं रोजचं आयुष्य इतकं सरळ, कमी कष्टाचं झालंय, यात या कितीतरी अदृश्य व्यक्तींचे उपकार आहेत आपल्यावर. 'उपकार घेत नाही' अशी घमेंड काय कामाची?" आज आईला बोलायचे बळ आले होते.

रूहीने फोन ठेवला. लॅपटॉप उघडून फेसबूकवर नवीन टाकलेल्या कुर्तीच्या illustrations ना किती likes मिळाले ते पाहून घेतले. तिने वेळ खर्चून डिझाइन केलेल्या तिच्या कुर्तीचं कोणाला फारसं कौतुक वाटल्याचं दिसलं नाही. जेमतेम 3-4 likes होते. त्याउलट एका "आज मस्त लिंबे मिळाली " या पोस्टवर 20-25 likes आणि "if you've lemon, make lemonade " पासूनचे कितीतरी कॉमेंट्स. सहज चाळा म्हणून रूहीने गूगलवर 'फॅशन डिझाइनिंग 'ला पर्यायी करियर शोधायचा प्रयत्न केला. फॅशन मार्केटिंग, फॅशन रायटींग असे काही पर्याय दिसले. शेवटी कंटाळून तिने टीव्ही लावला. जुना 'माय फेअर लेडी ' चालू होता. रूहीला प्रकर्षाने पियुषची आठवण झाली.

"Will you be my fair lady " पियुषने आर्त स्वरात तिला विचारलेल्या प्रश्नावर ती हसत सुटली होती. तिच्या हसण्यात थोडा हेटाळणीचा अंश होता. स्वतःचे कर्तृत्व, निर्णय घेण्याचे

कौशल्य, महत्त्वाकांक्षी स्वभाव या सगळ्याचा रूहीला फार अभिमान होता.

"I admire your guts " म्हणत तिने त्याला वाटेला लावला होता. पियुष त्यानंतर गाव सोडून गेला.

रूही 'माय फेअर लेडी ' पहात असताना विचारत पडली. खरं तर काय वाईट होते त्याच्यात? दिसायला छान, शिकलेला, एक घरची स्थिती बेताची होती पण मुख्य म्हणजे त्याचं किती प्रेम होत माझ्यावर. रूहीचे उलटसुलट विचार सुरु झाले. तेवढ्यात फोन वाजला.

" रूही, मी पियुष बोलतोय. मी कालच आलोय. तुझ्या बुटिकबद्दल कळले. I want to see you. येऊ का आत्ता? " पियुषचा आवाज इतक्या वर्षांनी ऐकल्यानंतर रूहीचं हृदय धडधडलं. जेमतेम "ये" म्हणून तिने फोन ठेवला. 'पण याला अजून आपली आठवण येतेय की नुसताच भेटायला येतोय ' असा विचार तिला आला. तिने दार उघडंच ठेवलं. पंधरा वीस मिनिटांत पियुष धडकन दर लोटून घरात आला. रूही बघतच राहिली त्याच्याकडे. 'किती रुबाबदार दिसतोय हा ' मनात आलं तिच्या.

पियुष लगेच म्हणाला, " खूप वर्षांनी भेटतोय आपण, नाही? मी तुझा वेळ घेत नाही. I am in rush too. तुझ्या बुटिकबद्दल ऐकलं, जमीनदोस्त होतेय ती जागा. तू काय ठरवलंयस बुटिकमधल्या मालाचं? " पियुष बोलतच राहिला. " I am planning to buy all the businesses there and relocate them. गावाच्या थोडे बाहेर १५ एकर्सची जमीन घेतलीय मी. मॉल बांधतोय मी. Are you interested to make a deal with me for your boutique?"